

РЕШЕНИЕ

№ 36057

гр. София, 03.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **5405** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Подадена е жалба от Май Х. Н., [дата на раждане] , гражданка на С., чрез процесуален представител адвокат М., срещу отказ за издаване на виза, издаден на дата 30.03.2025г. от З. в ДП – А., Й., който отказ е по отношение на Май Х. Н. лично и по отношение на нейните непълнолетни деца Жад Я. Надал, Жури Я. Надал и Д. Я. Н.. С определение № 17108/20.05.2025 г. по адм. дело № 4302/2025 г. на АССГ производството по делото е разделено.

Настоящото дело е образувано по жалба на Жад Я. Н., [дата на раждане] , гражданин на С., действащ чрез майка си Май Х. Н., представляван от адв. Л. М., Х., срещу отказ за издаване на виза от 30.03.2025 г. по подадено от него заявление от 23. 02. 2025 г. Отказът е на основание чл. 10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ, мотивиран с наличието на данни,че целта на влизането на чужденеца е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

С жалбата се иска отмяна на отказа, като се твърди, че актът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Изложени са твърдения, че жалбоподателят е непълнолетен син на Н. Я., който работи на постоянен трудов договор и има договор за наем на апартамент, поради което той, заедно с майка си Май Н. и другите непълнолетни деца от семейството имат намерение да останат да живеят в България. Твърди, че по делото няма доказателства, че целта на влизането на Май Н. и на децата в България има за цел миграция към трета държава, каквито са мотивите на отказа. Постъпили са писмени бележки. Направено е искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание оспорващият не се явява и не изпраща представител.

Депозирано е писмено становище от процесуалния представител адвокат М..

Ответникът - Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Й., чрез процесуалния си представител юрк. А., в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, като излага съображения за това.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 23. 02. 2025 г. жалбоподателят Жад Я. Н., [дата на раждане], гражданин на С. е подал в Посолството на Република България в А., Й., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид Д. В заявлението жалбоподателят е посочил, че е син на Я. Н., а целта на пътуването е събиране на семейството. Адресът на канещото лице е [населено място], [улица], като средствата за издръжка и всички разходи ще бъдат покрити по време на престоя от бащата на заявителя.

Към заявлението са приложени: свидетелство за раждане; свидетелство за брак; извлечение от семеен граждански регистър; извлечение от регистъра за граждански статус на физически лица; заявления за кандидатстване за виза от майката и другите деца и документи за тях; Решение №7009/17.06.2024г. на Председателя на ДАБ за Надал Я. да се събере на територията на Република България със съпругата си Май Н. и непълнолетните си деца; копие от документ за самоличност на Я. Н.; застраховка, копие от документ за самоличност на жалбоподателя.

На 30.03.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от компетентно длъжностно лице в Посолството на Република България в А. по заявление на Жад Я. Н. от 23. 02. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.22 ЗЧРБ“ и допълнителни бележки-„Има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“.

От ответника е представена заповед №1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и

виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. По делото са представени и приобщени като доказателства заповед №1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

Безспорно е упълномощен М. Д. Г. да издава откази за визи в Посолството в А., а при отсъствието му-заместника му.

Отказът се явява незаконосъобразен поради липса на мотиви – липсват както правни, така и конкретните фактически основания, които са послужили на консулското длъжностно лице за постановяване на отказа по заявлението на Жад Я. Н.. Безспорно административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. В конкретната хипотеза не са изложени фактическите основания.

Липсва обсъждане на представените от жалбоподателя документи и изясняване на въпроса, защо административният орган приема, че „има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“. Не е изразено никакво становище за твърдяната ненадеждност на направените от чужденеца изявления относно целта на пребиваването.

При липсата на каквито и да било фактически мотиви, съобразени с особеностите на конкретния случай и намерението на апликанта, съдът е поставен в невъзможност да провери, дали са спазени изискванията на материалния закон за отказ. Липсата на ясни фактически и конкретни съответстващи им логически правни основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност. Следва да се посочи, че по отношение на заявителя няма представено по делото становище от ДАНС. Но следва да се има предвид, че становището на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи участващи в съгласувателната процедура, които могат да се произнесат по заявлението съгласно хипотезите в чл. 10 ал. 1 ЗЧРБ.

Съдебната практика е категорична, че посочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на органа е предпоставка за упражняване на съдебен контрол върху същия и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на престой на жалбоподателя в България и да прецени отговарят ли на законовите изисквания, доказват ли целта на пътуването, както и намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване. Не на последно място следва да се посочи с решение по адм. дело № 4302/2025г., служебно известно на съда е постановено отмяна на по жалба от 14.04.2025г. от Май Х. Н., [дата на раждане], гражданка на С., майка на Жад Надал, отказ за издаване на виза, издаден на дата 30.03.2025г. по заявление на Май Х. Н. от 23.02.2025г., като преписката е изпратена на Завеждащ консулската служба Република България в А. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания, дадени в решението. С оглед изложеното, постановявайки оспорения административен акт, адм. орган е нарушил основен принцип в административното правораздаване, заложен в чл. 6 от АПК, а именно: принципа на съразмерност, изразяващ се в следното – адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Освен това административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В заключение съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които са постановени съответните откази. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано

нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл.8, ал.5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, пар.4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, пар.1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл.146, т.4 от АПК. При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказите за несъответни на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. В този смисъл, в нарушение на чл.6, ал.2 от АПК оспореният акт засяга непропорционално интересите на децата - да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения отказ следва да бъде отменен, а преписката по него - да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски, само в размер на 868 лева за превод на документи по делото, които са доказани в производството. За договорения и адвокатски хонорар в размер на 1000лв. не са представени доказателства за неговото заплащане (банкови документи) на адвокат М.. В представеното незаверено копие на договор за правна помощ е посочено единствено авансово плащане, поради което не са налице доказателства за извършено плащане на адвокатско възнаграждение. Освен изложеното, следва да се посочи, че по делото не е представена вноска бележка от 10 лева по сметка на АССГ за образуване на делото, въпреки че е описана, в изпълнение на разпореждане №18137 от 28.05.2025г. на съда. С оглед изхода на спора и

предвид обстоятелството, че по делото не е внесена държавна такса в размер на 10 лв., следва съдът да осъди ответника да заплати в полза на АССГ държавна такса в размер на 10 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд
София - град, Първо отделение, 4 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Жад Я. Н., [дата на раждане] , гражданин на С., действащ чрез майка си Май Х. Н., представляван от адв. Л. М., Х. отказ за издаване на виза „D“ от 30.03.2025 г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Й. по подадено от оспорващия заявление от 23. 02. 2025 г.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган - завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Й., за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 23.03.2025 г. от Жад Я. Н., гражданин на С., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Жад Я. Н., [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв. Л. М., Х. сума в размер на 868 лева, представляваща разноски в съдебното производство.

Осъжда Министерство на външните работи да заплати в полза на АССГ държавна такса в размер на 10 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ